

I.

1.

Loptam. Olykor elég sokszor. Volt, hogy ebből éttem. Először csak almát loptam, mert azt nagyon szeretem, hónapokig mást sem ettem, csak almát. Kimentem a piacra, és minden standról elvettem egyet, méghozzá úgy,

hogy beálltam a sorba, lehetőleg jó hosszúba, és amíg látványosan nézelődtem, egy szép, de nem túl nagy almát belöktem a szatyromba, úgy, hogy amikor másvalaki fizetett, és az árus nem tudott figyelni a standra, mert teljesen a pénzzel meg a számolással volt elfoglalva, én pont akkor lenyúltam azt az almát. Ez elég gyermekes módszernek hangzik, de nekem bevált, elég megbízhatóan használtam, igaz így is sokszor elkaptak. Mindenhonnan egy almát vettem el, ami enyhítő körülménynek számított, nincs kofa, aki egy almáért feljelentést tenne, én sem tenném. Vagy ha mégis, hát lelke rajta. De olyan nem volt. Eltartott pár évig, amíg a város összes piacáról kitiltottak. Utána rákaptam a gyümölcsöskertekre. Akkor már nem csak almát loptam, hanem mindent, amit értem. Nyáron meggyet, cseresznyét, barackot, szilvát, fügét, még tököt is, pedig az nem is gyümölcs, és különben is utálok. De ami mozgatható volt, azt vittem, és ezeket már többnyire eladtam. Aránylag jól megvoltam. Ősszel meg télen még jobb volt, a körte, a dió, a mandula, a naspolya jobban elkelt, meg többet is tudtam belőle szerezni. Szóval mindent vittem, amit csak találtam, és annyit, amennyit elbírtam. Kalandos évek voltak. Azután néhányszor elég csúnyán elverték, és akkor váltottam. Jött a kukorica, majd a tűzifa, a pálinka, a bor, facsemete, szerszám, meg más egyéb is. Semmi nem maradt a nyakamon. Persze az élelemben kisebb volt a kockázat, mert ha rajtam maradt egy zsák krumpli vagy répa, vagy egyéb, akkor azt magam ettem meg, míg ha facsemetéket vagy gereblyéket loptam, azzal én semmit nem tudtam volna kezdeni, de ilyen nem is fordult elő. Vitték, mint a cukrot. A bolti lopást élveztem a legkevésbé. A legnehezebb az összes közül. A nagyobbakban újabban kamera van, és a vonalkódba is érzékelőt építenek, vagy hogyan is csinálják, ha nem veszed meg, beriaszt a kapu, amin át kell haladni. Őrült világ lett itt. A boltokban is csak zöldség-gyümölcs jöhetett szóba, pedig kicsit már untam, mármint ettem volna valami liszteset, sós kekszet vagy édeset. A zömlé meg a tojás még belefért. A kisboltokban, ahová a sós kekszek miatt jártam, persze mást is vittem, meg az a szörnyű,

Körösényi Dániel 71

ÉN, TE, ŐK

(regényrészlet)

hogy a biztonsági őr eleve tolvajként kezel, pedig erre semmi okot nem adtam, csak megnéztem a parizerkészletet a hűtőpultban, de nem az önkiszolgálóban, hanem a szeletelő pultnál, ahol a pultos vágja le és adja ki a felvágottat. Az meg bámul rám, mint egy rongyra. Ilyenkor olyan ide-
72 ges lettem, hogy csak azért is elvittem valamit. Nem is keveset, egy kávét, de vákuumcsomagoltat, mert az nem zörög, csokoládét, vagy amit megkívántam, szappant, ha éppen elfogyott, mindenfélét, bármit, csak a lelkem megnyugtassam, hiába olyan agresszív az őr, hiába tapad rám, és figyel a kezemet szemtelenül, én még nála is szemtelenebb vagyok, én azért meg tudom csinálni, bármit el tudok vinni, amit csak nem szégyellek. Nem voltam valami szégyellős. Meg aztán loptam mást is. Babot, lencsét, dugóhúzó, elemlámpát, lókolbászt, gyümölcslekvárt is néhányszor. Egyszer loptam egy tárcát, de nem volt benne semmi. Aztán arcszeszt, szájvizet, fésűt, gumicszmat. Volt olyan, hogy pizzát loptam. A motoros kiszállító bement egy házba, felvitte a pizzát, én meg addig kivettem egy másikat a szállító dobozból. Vittem volna kettőt is, de csak egy volt, és amúgy is valami fura dolog volt rajta, talán tüdő. Tyúkot is loptam már, de azt másnap visszavittem, mert összeszarta Bibi fürdőköpenyét. Petejkának meg odaadtam azt a bicskát, amit előzőleg magamnak loptam. Talán lophattam volna nagyobb dolgokat is, wc-deszkát, akkumulátort, biciklit, vagy más járművet, például autót, de nem tettem. Nem is tudok vezetni. Ennyi éppen elég volt, és elég most is, ha úgy adódik. Bibi sokáig tűrte. Néha hoztam neki egy parfümöt vagy kölnit, már nem tudom melyiket, nekem mindegy volt, és szerintem neki is. Annak örült. Örült és tűrt, vagy fordítva.

2.

A munkát soha nem néztem le, de nem is becsültem. Meg aztán a szüleim példája lebegett a szemem előtt, ők is hogy megjárták, dolgoztak, aztán meghaltak. Hivatásom nem volt akkortájt. Ha úgy vesszük, most sincs. Talán nem is lesz. Szerencsére nem szűkölködtem, Bibi fizetett mindent, eltartott engem. Kitartott voltam, egy csavargó. Csavarogtam is egész nap, és este elmeséltem Bibinek merre jártam, mit csináltam. Boldogan élünk. Bibi álmain nője. Egész nap dolgozott, és minden este főzött, kétszer sosem ettük ugyanazt, mindig valami újat eszelt ki, mindig meglepett valamivel. Ez sokáig így volt. Kedves asszony volt. Sokat mosolygott, keveset beszélt, vagy talán semmit. Az utolsó két hónapban egyáltalán nem szólt hozzám. Biztosan azért, mert szinkrontolmács, és egész nap beszél. Valaki azt mondta egyszer, hogy németről oroszra, és oroszról németre fordít. Erről nem sokat tudok. De nyilván sok-sok embernek fordítja le a tengernyi gondolatát, és azt ugyanabban a pillanatban el is mondja másoknak. Azután ugyanez vissza. Nekem se lenne kedvem beszélni. Talán már nem is maradt saját gondolata, amit velem

megoszthatott volna. Persze régen volt mit mondania, de az egyszer elmúlt. Annyi baj legyen, nála laktam, megosztotta velem az ágyát, főzött rám, zsebpénzt is adott. Hát igen, elég jól keresett. Csak kirakta a pénzt az étkező asztalra minden hétfő reggel, mikor elindult, mintha egy hímringyó lettem volna. Talán az is voltam. Én beszéltem, ő hallgatott és fizetett. 73
És én minden este beszéltem, ő boldogan hallgatta, ragyogtak a szemei, örült, hogy nem kell fordítania, csak hallgatott és mosolyogott. Az is lehet, hogy azért magában tolmácsolta magának, amit beszéltem. Egyszer, még régebben, azt mondta, hogy kertész szeretett volna lenni, botanikus vagy efféle. Szerintem a hentes jobban illene hozzá, de mindegy. És hogy annyira szerette a növényeket, hogy úgy gondolta egész nap csak fákat dugdos, meg magokat vet és öntöz és tápoldattal locsolgat. Aztán másként alakult a fiatalsága, erről sem tudok sokat, és olyan jól ment neki a nyelvtanulás, hogy megragadt a tolmácsolásnál. Később egyre többet hallgatott, meg zárkózott is lett. Fene tudja. Persze én egész nap beszélek, mégsem unom meg, nem fáradok ki. Áldás egy ilyen nő. Nem beszélt vissza soha, örültem, ha rám nézett egyáltalán. Csoda, hogy nem veszekedtünk?

Új Forrás 2020/10 – Köriósényi Daniel: Én, te, ők
(regényrészlet)

3.

Ősszel még az én étvágyam is megnő. Ilyenkor szívesen eszem valami húsárut, főként parizert. Ha lehetne effélét kapni, mondjuk a péknél, ott venném, mert a kisboltból valamiért kiltiltottak. Marad hát a hentes, ott viszont csak hús van. A hentessel pont az a bajom, hogy túl sok ott a hús. A húsnak szaga van. Hideg, nyákos, erős szaga, amit nem állhatok, a színe is bántja a szemem. Ha csak egy virslire térnék is be, a nyirkos, vérrel, meleg zsírral, faggyúval, meg mindenféle káros anyaggal teli szag beleülne a hajamba, beleivódna a bőrömbe, és azalatt a tíz perc alatt, amíg a virsli megenném, olyan büzt szívnék magamba, hogy elviselhetetlenné tenné a nap további részét, sőt az éjszakámat is. Egyik gyerekkori barátom hentes lett, és sajnos a szaga miatt nem tudom vele tartani a kapcsolatot. Amúgy rendes gyerek pedig. Éppen nem finnyás vagyok, vagy vegetárius, eszem én húst, ha muszáj, csak egy virsli élvezeti értékét kisebnek ítélem, mint a hús látványának és kigőzölésének kellemetlenségeit. Azután tekintetbe kell venni azt is, hogy virsli csak nagyon szűk réteg eszik hentesnél. A legpuhányabbak is grillcsirkét vesznek, de általánosabb a sült kolbász, főtt debreceni és a sült császár, ezt eszik a legtöbben, hurkát, sült tarját már kevesebben, de virsli alig valaki. Csak a puhányok, márpedig én az vagyok. Biztosra vehető, hogy a virsli, amit vennék magamnak, órák óta áll a melegen tartott tároló tartályban. Vagy napok óta. Frissnek biztosan nem mondható. Egyszer Bibivel is betértünk egy henteshez. Hurkát, csülköt,

sült tarját evett, savanyúsággal, kenyérral és rengeteg mustárral, még egy sört is megivott hozzá, mert szabadnapja volt. Sört én is ittam a kis virslim-hez, de az a kevés kenyér meg mustár, amit én megeszem, igazán szót sem érdemel. Különben jól szituált fazonok járnak ide, nem nagybelűek, 74 hanem öltönyös, nyakkendő, aktatáska emberek, meg rendőrök, azok mindig tudják, hol kell enni. Van ott még néhány kőműves vagy segédmunkás, effélék, azok is tudják, éppúgy, mint az Árpádban, bár az nincs ennyire forgalmas helyen. Ha mégis rászánom magam, hogy belépjek a vérgőzös húrok házába, délelőtt tizenegykor vagy ebédidő után, zárás előtt megyek be, és a hentesné szűk fehér kötényéből előbuggyanó mellyehúsát bámulom, hogy ne kelljen a feldarabolt cafrangokra egy pillantást is vetnem, hús-hús, de így mégiscsak kellemesebben telik az idő. Becsomagoltatom a virslit és odébb állok. Megeszem az utcán, vagy leülök egy padra. Egyszer hazavittem, de megbántam, mert kihűlt és megszottosodott a bőre, úgy meg már nem volt gusztusom hozzá. Ha pedig mégsem virslit eszem, mert kibírom nélküle egészen sokáig, akkor csak veszek valahol egy pogácsát meg egy sört és kész. Esetleg benézek a hentesüzlet ablakán. Jól megvagyok estig. Akkoriban az esti főzés Bibi gondja volt. Bibi jól főzött, enni is szeretett, de nem volt ínycenc, én se vagyok az, de nekem nem lételemem a hús, neki igen. Van még valami, amit még ennél is jobban szeretett, de ez még nála is új dolog volt, a belsőséget. Na, anélkül én igazán elvagyok, annyira, hogy egyáltalán nem eszem meg, inkább korogjon a gyomrom. Többre tartok egy piros almát vagy egy zöldet, de Bibi sose vett almát, pedig az sütve is főzve is jó, azután az Árpádban sem volt alma, miért is lett volna, csak zsíros deszka, de Petejka még a pirospaprikát is sajnálta róla, nemhogy a vöröshagymát. Mondjuk jobb lett volna zsír nélkül, csak kenyér és hagyma, ha lehet lilahagyma, de ez a szó ott csak nekem jelent valamit, olyan sosem volt, és biztos nem lesz. A lilahagyma távoli álom csupán. A Petejka a legsóherebb csapos a városban, ha még nem mondtam volna. Pedig nincs jobb az almánál.

4.

Szobafestő apám sem evett sok húst. Pontosabban csak húst evett, színhúst, ha egyáltalán, de például felvágottat, azt soha. Azt mondta dolgozott húsgyárban, és jó lesz neki a füstölt sonka, párizsit nem kér. A szakmájával, a szobafestő-mázolósággal annyira meg volt elégedve, hogy úgy gondolta, nekem is ezt kéne csinálnom. Továbbvinni a családi vállalkozást. Igaz, jól élünk. Aránylag. Gépíró anyám inkább valami úri foglalkozást gondolt ki nekem, azt mondta, legyek cukrász. Vagy pék, de inkább cukrász. Ekkor én még elég kicsi voltam, és évek óta patkolókovács szerettem volna lenni. Ezt persze titokban tartottam. Apám meg csak állt a létrán, a festékszagú kezével glettelte a plafont, és hümmögött. Cukrász, miért? Mi baj van a mázolásal?

Aztán nem szólt estig. Egészen olyan volt különben, mint Bibi. Na, nem kinézetre. Anyám meg minden este jajgatott, mert a sok gépeléstől fájta a háta. Ilyenkor leült a kis sámlira, nekem meg a sodrófával kellett gurigáznom a hátán. Jajgatott, és folyton azt mondogatta, de jó kis pék lenne belőled kisfiam, olyan ügyesen bánsz azzal a sodrófával. Pék vagy cukrász. Apám meg csak ült, és hallgatta a jajgatást meg a cukrászozást. Később, már a sok fehér festék és fehér fal látványától egészen megvakult, és utána meg főleg csak ült és hallgatott. Nem járt az Árpádba sem szegény, csak leült reggel a konyhaasztalhoz, elővette mind a nyolc pipáját, lassan megtömté, és végig szívta az összeset. A legnagyobbtól a legkisebbig haladt. Néha ebéd után kért egy kupicát a Skander bég konyakból. Itt laktunk két utcányira az Árpád mögött, akkor még egy kórház állt itt a sarkon, aminek a nevére már nem emlékszem, azóta meg is szűnt. Apám nem nagyon tartott otthon semmit, csak miután a látása megromlott, ő is ide járt az Árpádba. Akkor nem Árpád volt még, hanem Kis Vörös. Vagy Veres.

75
Új Forrás 2020/10 – Körössényi Daniel: Én, te, ők
(regényrészlet)

